

SASHA PEYTON SMITH

The
ROSE
BARGAIN

A
RÓZSA ALKUJA

Dream
válogatás

AZ EGYIK FIVÉR
KEZÉÉRT VERSENG,
MIKÖZBEN A MÁSIKBA
SZERET BELE.

London, 1848 – Anglia immár közel négyszáz éve áll egy halhatatlan tündérkirálynő uralma alatt, aki egy galád trükk segítségével került a trónra. Hogy fenntartsa a jóindulat látszatát, Mor királynő minden alattvalójának esélyt ad arra, hogy egy alkuval megszerezhesse leghőbb vágyát.

Ivy Benton tisztában van vele, hogy még egy alku sem segíthet helyzetén: a családja romokban, házassági esélyei elkieserítők. Így hát amikor a királynő bejelenti a Bram herceg kezéért folytatott versenyt, Ivy az első, aki a vérével odaírja a nevét.

Meglepő módon a lány hamarosan az élmezőnybe kerül. Ezt pedig nem másnak, mint váratlan szövetségesének, Bram herceg rossz hírű fivérének, Emmetnek köszönheti, aki megígéri Ivnak, hogy segít meghódítani a fivérét... Ám ahogy a próbákkal teli báli szezon magával ragadja Ivt, a lány rádöbben, hogy itt az esküvőnél jóval több forog kockán. És mivel minden tündéralkunak komoly ára van, meglehet, hogy Ivy túl későn jön rá, hogy ez mivel jár számára...

Ashley Teresa Photo

SASHA PEYTON SMITH

The New York Times bestsellerek szerzője, aki fiatal felnőtteknek szóló regényeket ír. Műveit már több mint egy tucat nyelvre lefordították világszerte. Egy százéves házban él Utah hegyei közt férjével és (állítólag) két kísértettel, akiket ugyan még nem látott.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.sashapsmith.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Az 1840-es évek alternatív Angliájában játszódó a *The Rose Bargain* – A rózsza alkuja a fantasy és a romantika elegye. Smith részletgazdag történetmesélésének és kivételes karakterépítésének hála, Ivy ragyogó szellemességgel és eltökéltséggel bíró, megállíthatatlan főszereplő lesz.”

BOOKLIST

„Valóban gyors tempójú romantasy, és a hirtelen függővégevel olyan mélységbe visz, ami fantasztikusan készíti elő a terepet a folytatáshoz. A család iránti kötelesség a vágyak és az önfeláldozás felfedezéséhez vezet ebben az ígéretes sorozatnyitányban.”

KIRKUS REVIEWS

„Ez egy ínycsiklandozóan szívszagató romantasy.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Smith túlmege az ismerős udvarbeli intrikákon és a misztikus románcon. Ebben a magával ragadó regényben remekül ássa bele magát a klasszicizmus, a komplex családi dinamikák, a nemek egyenlőtlensége és a nővérek közötti törhetetlen kapocs tematikájába.”

PUBLISHERS WEEKLY

SASHA PEYTON SMITH

the
ROSE
BARGAIN

A
RÓZSA ALKUJA

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

London, 1848. február

Immár nyolc napja, hogy Lydiának nyoma veszett, és kezdek attól tartani, hogy reggel a szüleink arra ébrednek majd, hogy az én ágyam is üres.

Valami nesz hallatszik a tőlem balra nyíló sikátorból, mire összerезzenek, de csak egy szeméthalmot szétszedő patkány az.

Mérföldeket tettem meg a városon keresztül, dideregve, elengedve a fülem mellett az engem zaklató kiabálásokat, és átlépve a félholt koldusokon. A szüleim általában azt mondják, ügyet se vessek rájuk, hogy nekik is éppen ugyanolyan esélyük volt alkuat kötni a királynővel, mint mindenki másnak, de ma este nehezebb keresztülnézni rajtuk.

A szabadságom általában a mama karján a parkban megtett körökre és arra korlátozódik, hogy biztonságban meghúzzam magam a családom hintójának bársonyfalai közt. A tapasztalatom hiányát magabiztossággal pótolom. Ami most magabiztosság, eltévedve és csontig fagyva, igencsak illékonynak érződik.

Azt hittem, biztonságosabb lesz a főbb utakon maradni, ahelyett, hogy egyedül vágnék át a tintafekete Hyde Parkon, de elég volt egyetlen rossz kanyar egy tekergőző mellékutcá-

ban, és máris reménytelenül eltévedtem. Még a gázlámpák is haloványan villóznak. A csípős, februári levegő sűrű a szénportól, ami a lángok gyengécske fényét is elfedi. Hátrahúzom a köpenyem kámzsáját, és az ég felé döntöm az arcomat, így próbálva meg kideríteni, hol is vagyok. A Cassiopeiának kéne északon lennie, de a csillagok ragyogása túl halovány ahhoz, hogy biztos lehessenek benne. A szemem sarkából előbuggyan egy kósza könnycsepp, és belefolyik egyenesen a fülembe.

Napokon keresztül kutattam Lydia szobájában, mindhiába imádkozva valami nyomért a hirtelen eltűnését illetően. Olyan, mintha a semmibe veszett volna, de ezt nem vagyok hajlandó elfogadni.

Ma este, miután mama, papa és az igencsak megcsappant számú személyzetünk lefeküdt aludni, én felvettem a köpenyemet, magamra csavartam papa legvastagabb sálját, és kiszöktem az éjszakába.

Talán bátor voltam, mint azok a nemes és a szerelem által hajtott lovagok azokban a történetekben, amiket Lydiával kiskorunkban olvastunk, vagy talán csak szerettem volna valami mást is érezni az őrjítő rettegésen kívül, ami már egészen a nővérem eltűnése óta kínozott.

A rendőrség szerint vagy megszökött valakivel, hogy titkon összeházasodjanak, vagy meghalt, de nem hiszek nekik. Elmondta volna, ha szökni tervez egy férfival, ha pedig halott lenne, azt érezném. Nincs olyan lehetséges valóság, amiben a nővérem szíve megáll dobogni, én pedig élek tovább, mintha semmi sem változott volna.

A leheletem kis párafelhőket rajzol a levegőbe, ahogy átvágok egy újabb sikátoron, majd megkönnyebbülten fellélegzem, ahogy végre felismerem, hol is vagyok.

A Kensington-palota fémkapuja, mint valami száj, nem messze tőlem meredezik, mellette pedig ott állnak a Királynői Őrség sötét arnyai.

Mintha az valamiféle talizmán lenne, a hüvelykujjamat végighúszom a köpenyem zsebének mélyén lapuló nyakláncra. Eszesnek kell lennem – talán tennem kéne még egy kört a Hyde Park körül, hogy aztán hátulról osonjak be. A palotához nem kell túl közel kerülnöm, mindössze csak az azt körülvevő fákat kell elérnem. A lábam elgémberedett a csizmámban, de akkor is tovább kell mennem, nehogy az örök, akik immár látnak, gyanúsak találjanak.

Amikor Lydiával kicsik voltunk, a családuknak pedig még megvolt a vidéki háza Oakhamben, a nyarakat az erdőben töltöttük, békákat fogtunk, és levelekből apró házakat építettünk a kiskacsáknak. Csakis akkor mentünk be az udvarról, a lábunkat össze-vissza karistolva, és vad loboncunkban kósza gallyakkal, amikor felkelt a hold, és előbújtak a denvérek. A konyhán keresztül osontunk a házba, hogy mama nehogy megfeddjen minket, ahol aztán Mrs. Osbourne, a különösképpen elnéző, idős szakácsnő rendbe tett minket. Mrs. Osbourne volt a legidősebb személy, akit valaha is ismertem, és miközben bekötözte a lábunkat, és citromos jégkásával etetett minket, történeteket mesélt nekünk. Azokat szerettük a legjobban, amik a Másokról szóltak.

Egy régi, foszladozó, zsályazöld szövetbe kötött és behorpadt sarkú könyvből olvasott nekünk. A tündérajtókról szóló mesék különösképpen megragadtak. A történetek szerint, ha egy eszes ember különösen fontos tárgyat hagyott a Mások küszöbén, azzal rávehette őket, hogy ajtót nyissanak a világaink közt, ami ajtókat általában göcsörtös, öreg fákba rejtettek.

Könyörögtem Lydiának, hogy próbáljuk ki. Találtunk egy zömök vasfát, aztán a gyökerei közti zugban hagytuk az egymáshoz passzoló babanyakláncainkat – az egyikén egy apró, L-betűs gyöngyfűggő, a másikon pedig egy ugyanolyan I-betűs lógott. A láncok túl rövidek voltak ahhoz,

hogy nagylány-nyakunban hordhassuk őket, de attól még továbbra is ott lógtak az ágyunk végében. A nap egész hátalévő részében alig bírtam magammal az izgalomtól, egyfolytában, újra és újra kilestem az ablakon, kétségbeesetten vágyva rá, hogy megpillantsam Őket.

Másnap reggel Lydiával végigrohantunk a harmatnedves gyepen, és pufók, kicsi kezünkkel a fa tövében lévő sárba túrtunk. A nyakláncoknak nyoma veszett. Örömben ugrándozni és kiabálni kezdtem, olyan hangosan, hogy az anyám kicsörtetett a kertbe, és haragosan megérdeklődte, hogy mégis miért akarok neki fejfájást okozni. Én erre mindent elmondtam. Mama aztán egyetlen szó nélkül bemásírozott a konyhába, és ráparancsolt Mrs. Osbourne-ra, hogy égesse el a tündérkönyvét. Akkor még csak hatéves voltam, és nem tudtam, hogy az ilyesmi dolgok birtoklását törvény tiltja. Napokon keresztül sírtam.

Egy évvel később ráleltem Lydia nyakláncára a szekrény mélyén. Nálam két évvel idősebb nővérem csípőre tette a kezét, és közölte velem, éppen ideje, hogy kinőjék az olyan gyerekes dolgokból, mint a varázslat. Ez volt az első a három nagy árulása sorában.

Még azelőtt kilibbent a szobából, hogy megkérdezhettem volna tőle, hogy a másik nyakláncra miért nem leltünk rá sohasem – vagy hogy ő is látta-e egy férfi sziluettjét a fák közt aznap este.

Az utcán jeges szél süvít végig, felkapva és szétfújva a lehullott leveleket. Szőke tincseim az arcom körül táncolnak, mire szorosabbra húzom a köpenyemet a nyakam körül.

A Mrs. Osbourne könyveiben lévő történetek egy olyan Angliáról szóltak, amiben a Mások szabadon garázdálkodtak. Mor királynő szerette volna elhitetni velünk azt, hogy immár csakis ő és a fia élnek itt a fajtájukból, azonban ők is jöttek valahonnan, és még a lezárt ajtókat is ki

lehet újra nyitni. Nem mehetek fel északra a régi oakhami otthonunkba, se a barneti csata emlékhelyére, de ha létezik ajtó Londonban, annak nem a királynő otthona körüli fák egyikében kéne lennie? Nem tehetem meg, hogy meg sem próbálom megtalálni!

Visszafordulok a park nyilvános bejáratához, oda, ahol vasárnapoként az alkut kötni vágyók sorakoznak. A fák kísértetekként magasodnak a sötétben, az egyik éppen ugyanolyan, mint a másik. Kénytelen leszek véletlenszerűen választani. Megmarkolom a zsebemben rejtőző nyakláncot.

Egy árny mozdul a sötétben.

– Ki van ott? – kiáltja az egyik őr.

Halkan elkáromkodom magam, majd leejtem a nővérem nyakláncát a legközelebbi fa gyökeréhez, és futásnak eredek.

Végigrohanok az ösvényen, át a tágas gyepen, majd veszek egy éles balkanyart, visszaérek az utcára, és magam mögött hagyom a palotaudvart.

A csendet hirtelen macskaköveken kattogó kerekek zaja töri meg.

Hátraugrok, abban reménykedve, hogy majd képes leszek meghúzni magam az árnyak közt, azonban túl későn veszem észre a kilazult követ.

A csizmám megakad a szélében, mire elbotlok és elesek, a halántékom pedig a járda szélének csapódik. A testem rongybaba módjára terül el a mocsokban.

Először éles, vakító fájdalom hasít belém, aztán nem marad más, csakis a sötétség.

Pislogva eszmélek fel – nem tudom, meddig lehettem eszméletlen –, mire egy hintóban ülve, egy árnyakba burkolózó alak mellett találok magam.

– Kés van nálam – suttogom rémülten. Azt nem említtem, hogy egy, a csizmámba dugott konyhakésről van szó, ami egyfelől túl életlen ahhoz, hogy bármit is el lehessen vágni velem, másfelől meg amúgy sem tudnám most előkapni.

– Le fog döfni?

– Attól függ.

– Mitől?

A látásom elhomályosodik, ahogy valami meleg folyik a bal szemembe. Felemelem a kezemet, hogy letöröljem, amikor pedig elhúzódom, az ujjaim ragadnak a vértől.

Az ismeretlen elkáromkodja magát és leveszi a kabátját.

– Fogja ezt! Majd később ledöfhet.

Kabátját a halántékomhoz szorítja. Az még mindig hordozza a teste melegét, mire ellenállok a kísértésnek, hogy megkönnyebbülten felsóhajtsak erre az aprócska menedékre a hidegtől.

– Jól van? – kérdezi az uraság.

– Maga elütött a hintójával – felelem erőtlenül.

– Nem, ön botlott el.

– Azért botlottam el, mert igyekeztem elkerülni, hogy elüssön a maga... – egy pillanatra elhallgatok és körbepillantok. A hintó hatalmas, legalább hat férőhelyes, vastag bársonykárpitokkal és fényezett rézgombokkal. – ...behemójtjával – fejezem be a mondatot.

– Nem én settenkedtem a sötétben.

– Nem settenkedtem én sehová. Eltévedtem.

– Hová tartott? Esetleg segíthetnék? – Az idegen megkocogtatja a kocsis mögötti ablakot, mire az kinyílik.

– Hová lesz az út, kisasszony? – kérdezi a kocsis mogorván.

Még én is képes vagyok beismerni, ha egy küldetés elbukott.

– A Belgrave Square-re – felelem, megadva neki az otthonom címét.

A lovak felnyihognak, majd egy rándulással megindulunk. Ahogy széles jobbkanyart véve ráfordulunk a főútra, egy utcai lámpa sárga fénysugara bevilágít a hintó ablakán.

Az idegen kisöpri kócos haját a homlokából, mire a felismerés pörölycsapás módjára hasít belém. Szédelgek a fejemet ért ütéstől, azonban nem emiatt érzem úgy, mintha a világ hirtelen kifordult volna a sarkaiból.

Velem szemben, finom vonású arcán csupa aggodalommal, egy olyan személy ül, akit számtalanszor láttam már életem folyamán portrékon és zsúfolt koncerttermek túlvégéből. Ma este fiatalabbnak tetszik, mint valaha is láttam őt korábban. Általában keményített kravátlit visel, haja pedig gondos frizurába van fésülve, ma azonban tincsei sötét hullámokban omlanak a homlokába, némiképp elrejtve mogyorószínű szemét, éles arccsontja, markáns állkapcsa és komor szája azonban félreismerhetetlen. *Emmett herceg.*

– Ön az. – Pislogok egyet.

Ajka zavart mosolyra húzódik.

– Kicsoda?

– Ön Emmett herceg.

– Biztos nagyon beüthette a fejét – feleli. Hangjában valami törékeny él csillan.

– Tudom, hogy ki ön. Nincs értelme tagadnia.

A herceg összehúzza a szemét.

– Már találkoztunk. – Ez nem kérdés.

Még nem, nem igazán, de elég eseményen láttam már őt a távolból ahhoz, hogy biztos legyenek – meg aztán ott volt az a dolog Lydiával.

– Lady Benton. – Meghajlás híján lehajtom a fejemet, a herceg azonban megérzi a gesztusban rejlő szarkazmust,

mire ajka félmosolyra húzódik. – Townshend márki másodszülött leánya.

– Nem úgy volt, hogy önnek nyoma veszett? – kérdezi Emmett. – Hallottam a pletykákat.

Megrázom a fejemet.

– Nem. Én a másik lány vagyok. A nővéreket kerestem, ezért voltam kinn az utcán. – Élesen belém hasít a bukás, ahogy a hintó egyre távolabb visz minket a Kensington-palotától. Teljesen feleslegesen hajítottam Lydia nyakláncát a semmibe.

– Á, igen, a fiatalabbik lány. – Erőtlenül az arcom felé int. – Kísérteties a hasonlóság. Ugyanolyan a szeme.

– Meglep, hogy emlékszik rá – felelem mereven.

– Úgy hiszi, hogy a nővére valahol odakinn lehet? – kérdezi, jelentőségteljesen elengedve a füle mellett a megjegyzésemet.

– Igen. Nem tudom megmagyarázni, de tudom, érzém, ha már nem élne.

Emmett nyugtalanító mozdulatlansággal figyel engem.

– Érezné?

Összerázkódunk, ahogy a hintó bevesz egy újabb kanyart.

– Úgysem értené.

– Van egy fivérem – mondja. – Talán jobban értem, mint gondolja.

Meglep, hogy a fivéreként utal Bram hercegre.

Emmett hercegi státusza még most, közel két évtizeddel a születése után is termékeny táptalaja a pletykáknak. Emmett Moryen királynő férjének, Edgarnak az első, a születésbe belehalt, emberi feleségétől született embergyermeke. A királynő a fiú nyolcadik születésnapján törvényesítette Emmettet, bár hogy ezt az apja kedvéért, saját szeretete jeleként vagy valami más okból tette-e, senki sem tudja.

Városszerte suttogják a nevét a szalonokban. *Micsoda rosszéletű egy herceg, miért nem tud olyan bájos lenni, mint Bram?* Egyre-másra röppennek fel az újabb és újabb pletykák, hogy éppen kivel látták ilyen-olyan társasági eseményen, ahol méltóztatott megjelenni. Ott volt az a botrány a konyhalánnyal Lord Tremaine rózsakertjében a múlt szezonban. Alig egy hónappal később Cambere hercegeének dolgozószobájában kapták rajta a herceg közepső lányával, a függönyökbe tekeredve. Aztán éppen a múlt héten hallottam a mamát valami balerináról sutyorogni. És az arcom még a mai napig perzsel a dühtől, valahányszor csak eszembe jut, mit is művelt Lydiával a nővérem első szezonja alatt. Én nem voltam ott, de Lydia mindenről beszámolt, amint könnyek közepette hazaért.

Amikor pedig éppen nem az foglalja le, hogy tönkretegye valaki más jóhírét, Emmett azzal okoz közfelháborodást, hogy nem hajlandó megkezdeni a tanulmányait Oxfordban – vagy a barátaival, egyéb lordokkal és másodszülött fiúkkal elköltött vadászútjai miatt beszélnek róla, amik inkább hangzanak bacchanáliáknak.

Emmett felém fordul, mire akkor először nekem feszül tekintetének teljes ereje. Még sosem láttam társaságban anélkül, hogy az arca ne rándult volna mogorva grimaszba, most azonban egy cseppet sem úgy fest. A szeme a mogyoróbarna egy különleges árnyalatában játszik, sötét szempillák keretezik, és heves tűz lángol benne. Ilyen közlelről látom az orrán szétszórt, halovány szeplőket. Eddig még sohasem vettem észre a durcáskodás mögött megbúvó kifinomult, jóképű arcot. Márpedig Emmett *nagyon is* jóképű. Olyan jóképű, hogy attól majd elakad a lélegzetem.

A hintó végigrobog az éjszakán, végig a szendergő London csendes utcáin. Nekidöntöm a fejemet az ülés támlájának, és eltűnődöm rajta, hogy mégis hogyan fogom kiszedni

a vért a ruhámból anélkül, hogy mama vagy a szolgálók észrevennék azt.

– Mi jár a fejében? – kérdezi Emmett.

– Az, hogy ledöföm önt – felelem csukott szemmel.

– Ez nem túl udvarias egy gondolat.

– Az sem volt túl udvarias, hogy elütött.

– Ismétlem, elbotlott.

Hirtelen forróság lep el, mire a szememet kinyitva látom, hogy Emmett egészen közel húzódott hozzám, és éppen metsző tekintettel figyel engem. A kabátját még mindig vérző fejemre szorítom, mire a herceg az arcomhoz emeli a kezét, és óvatosan elhúzza a gyapjúanyag szélét. Az időközben ragadós lett, félig meg is száradt, és Emmett mozdulatával húzza magával a hajamat.

– Aucs! – Ellenállok a kísértésnek, hogy oldalba könyököljem őt.

– Ne mocorogjon már! A vérzés kezd elállni – jelenti ki.

– De azért jobban teszi, ha továbbra is rászorítja a sebre.

Azzal a kezemmel, amivel éppen nem a kabátot tartom, tisztelgek neki egyet.

Emmett, továbbra is rám meredve, finoman oldalra dönti a fejét.

– Tudja, maga igazán csinos.

A mellkasomat dühítő pír lepi el.

– Maga éppen próbál elcsábítani engem? Ismerem a híret, de arra nem számítottam, hogy erre is lesz mersze!

– A híremet?

– Ha önnel látnának, az tönkretenne!

Emmett összehúzza a szemét.

– Nem olyan fajta lánynak tűnik, aki ilyesmi miatt aggódik.

A férfiak sohasem értik. A társaságból való kirekesztettség okozta lassú halál olyan sors, amelyet csak nagyon kevesek képesek elviselni.

– Fogalma sincs róla, miféle lány is vagyok.

– Azt tudom, hogy kiszökött otthonról az éjszaka közepén, hogy a nővére nyomába induljon.

A hintó lelassít. Hátrahúzva a függönyt, megpillantom a családom házát – a fehér mészró és a magasba hágó oszlopok a gázlámpák fényében fürdenek.

Megkocogtatom az ablakot, és megkérem a kocsist, hogy hátul tegyen ki. Kisebb az esélye, hogy elkapjanak, ha a szolgálók hátsó, a pincébe nyíló bejáratán megyek be.

– Köszönöm a segítségét! – mondom, ahogy a kocsis kezét megfogva leugrok a hintóról.

Emmett kihajol az ajtón – ujjai közt egy névjegykártyát tart, amit most felém nyújt.

– Kérem. Láthatnám önt újra?

– Szó sem lehet róla! – felelem.

– Könyörgöm, hogy vegye fontolóra a dolgot!

Megszokásból elveszem a kártyát, és már pár lépésnyire, majdnem a hátsó lépcsőnél vagyok, amikor meghallom Emmett a sötétségből utánam szóló hangját.

– A kabátot megtarthatja!

Visszafordulok felé. Árnyak ölelik körbe, de komisz félmosolya még onnan is látszik, ahol állok.

– Nem, köszönöm. Így is bőven elég kabátom van. – Az irányába hajítom a kabátot, mire az pont mellkason találja őt. Mindig is kifejezetten büszke voltam a dobókezemre.

Egészen addig nem hajt el, amíg be nem lépek a házba.

A kandalló hidegen tátong – ez a hely cseppet sem hasonlít Mrs. Osbourne konyhájára, ahol a tűzhely körüli téglák mindig meleget árasztottak. Többé már nem hatéves vagyok. Senki sem vár rám, hogy ellássa a sebeimet, nincs nővérem, akinek az ágyába bemászhatnék.

A házban kísértő szellem módjára mászok fel a meszelt lépcsőn az emeleti hálószobámba.

Lefejtem magamról a vérfoltos ruhámat, és már éppen dugnám be a karomat a köntösöm meleg flanelujjába, amikor egyszer csak hangokat hallok a bejárati csarnokból.

Valaki az ajtót veri. Egy pillanatra megdermeszt a rettegés – megrémít annak a gondolata, hogy esetleg Emmett herceg jöhetett vissza értem.

Aztán lépteket hallok. Valaki felsikolt.

Pont időben rohanok ki a lépcsőfordulóhoz ahhoz, hogy lássam, amint Lydia, maga mögött sáros lábnyomok sorát hagyva, bebotorkál a márványcsarnokba.

MÁSODIK FEJEZET

Három hónappal később

A szabóság utcafronti ajtaja tárva-nyitva áll – a hely olyan zsúfolt, hogy lehetetlenség mindenkit az üzletben tartani. A járdát fiatal lányok és anyáik lepik el olyan sűrű tömegben, hogy úgy kell átküzdenünk magunkat rajta.

A varrónőnek egy kisebb örökkévalóságig tartott leengednie a nővérem ruhájának szegélyét, hogy az passzoljon rám, és van annyi eszem, hogy tudjam, ez azért van, mert az elmúlt években nem költöttünk itt elég pénzt ahhoz, hogy kiemelt kuncsaftnak számítsunk. Ezzel az anyám is tisztában van, de csak mosolyog tovább a maga meggyötört módján.

Azt kívánom, bárcsak sort keríthettünk volna erre valamikor máskor, amikor kevesebb itt az ember, aki elől rejtőznöm kell, de holnap lesz május elseje, és nincs vesztegetni való időnk.

Egész London teljesen a feje tetejére állt. Mindenki csakis a szezon kezdetéről beszél – arról a pillanatról, amikor az elsőbálozók majd felsorakoznak, hogy megkössék alkujukat a királynővel.

Anglia lakóinak java majd valamikor máskor kerít sort erre. A királynő trónterme minden egyes vasárnap déltől éj-

félíg nyitva áll, és mindenki, aki csak alkut kíván vele kötni, szabadon megteheti ilyenkor. Egyesek amint nagykorúvá válnak, megkötik azt, míg mások megvárják az érett felnőttkort, hogy találjanak valamit, amire elég kétségbeesetten vágnak ahhoz, hogy alkut kössenek érte.

A Közép-Angliában élők szerint a hónap első vasárnapján a legszerencsésebb alkut kötni. A bristoli lányok mindig két ballábas cipőt viselnek ilyenkor. A liverpooliak a saját befont hajukból készített nyakláncot viselve érkeznek a palotába. A különböző megyéknek és falvaknak és családoknak mind megvan a maga babonája a szokást illetően, ami immáron több mint négyszáz éve él.

Vannak, akik egyáltalán sohasem kötnek alkut.

Azonban az olyan lányoktól, mint én – az olyan lányoktól, akik elég magas ranggal vagy elég pénzzel bírnak ahhoz, hogy így vagy úgy befolyást vásároljanak –, elvárják, hogy azon a napon kössük meg az alkunkat, amikor belépünk a társaságba, amikor hivatalosan is elérhető árúvá válnunk a házasságpiacon.

Csinos kis egyezségünk a csillogóbb hajért vagy a kecsesebb lábfejért csak egy újabb tétel asszonyi életrajzunkban, bizonyítva, hogy *jó lányok* vagyunk. Rózsalku, így nevezik őket. Alkuk, amelyek széppé, törékennyé, bájossá tesznek minket – tökéletes angol rózsává.

Az elsőbálozók hivatalos bemutatására mindig május elsején kerül sor. Akkora a felhajtás a királynő elé járuló, a legjobb ruhájukat viselő arisztokrata lányok körül, hogy a dolgot csak úgy nevezik, hogy *a Paktum Parádé*.

A bolt csengője megszólal, ahogy belépünk, bár alig hallani azt a zsvajtól.

Az Alton nővérek lesütik a szemüket a közeledtemre. A legkisebb olyan elánnal fordul sarkon, hogy megbotlik

egy szőnyeg szélében. A szégyenünk ragadós, és senki sem engedheti meg magának, hogy elkapja, főleg most nem.

A sarokban, savanyú képű anyja mellett állva, ott van Greer Trummer, egykori legjobb barátnőm. Idegesen kifújom a levegőt, és megragadom anyám könyökét, hogy még azelőtt más irányba fordítsam őt, hogy észrevenné Trummeréket, de már túl késő.

Mama, arcán széles mosollyal, kezét a feje fölé emelve lelkesen integetni kezd.

– Lady Trummer, Greer, úgy örülök, hogy láthatlak titeket!

Az arcom lángol a szégyentől, ahogy tekintetükben megvetéssel és szájalommal mindenki felénk fordul.

– Láttad, micsoda szalagok vannak ott, mama? – mondom, próbálva a kiállított selyem és csipke felé terelni a figyelmét, de hiába.

Anyám rendíthetetlenül átvág az üzleten, menet közben vagy egy tucat embert félrelökve.

– Kérlek, mama, dolga van – tiltakozom, de anyám úgy tesz, mintha nem is hallana engem.

– Greer, kedvesem, Ivy mondta, mennyire izgulsz a holnap miatt. Csodás leszel! Remélem, hogy a reggeli sétád a parkban Ivyvel kicsit lenyugtatta az idegeidet.

Greer, hónapok óta most először, egyenesen rám néz. Valami megvillan kék szemében, ahogy hazugságon kap engem.

– A sétánk a parkban? – Össze van zavarodva. Hát persze, hogy össze van zavarodva. Hónapok óta hazudozom, minden létező kifogást használva, hogy aztán egyedül üljek az istállóban, vagy a köpenyemet magamon jól összehúzva járjam a környéket, hogy kicsit elmeneküljek az otthonunk megtöltő, fullasztó szenvedéstől. Anyámnak azt mondtam, hogy Greerrel voltam, mintha egykori barátnőm egy

cseppet is jobb lenne a többiekénél. A botrány első jelére ő is megtagadott engem, csakúgy, mint mindenki más.

Lélekben felkészülök rá, hogy Greer mindjárt leleplez. A lány pislog párat, majd ismét az anyám felé fordul.

– Ó, igen, a sétánk a parkban! Köszönöm, Lady Benton – mondja lágyan. – Ivy olyan *nagyszerű* barát! Mindig van számomra pár biztató szava. – Ismét felém fordítja a tekintetét. Egykoron képesek voltunk akárcsak egyetlen pillantással is kommunikálni, azonban most fogalmam sincs, hogy mit érezhet. A köztünk lévő kapocs elpattant. – Most pedig, ha megbocsát, úgy hallom, édesanyám szólít. – Az anyja természetesen egyáltalán nem szólítja, de ezt egyikünk sem teszi szóvá.

Megkönnyebbülten felsóhajtok, ahogy otthagyt minket.

A varrónő int nekem, hogy menjek oda, mire fellépek a háromszárnyú tükör előtt lévő emelvényre, hogy elvégezhesse az utolsó simításokat a ruhámon. Úgy teszek, mintha nem is hallanám, mit sutognak az anyák és lányaik az üzletben:

– *Csak nem számít rá, hogy bármi meghívót is kapna a szezonban!*

Amikor a varrónő végez, mama odaküzd magát a pult-hoz, és olyan pénzköteggel fizet, ami láttán belém hasít a bűntudat.

Anélkül térünk haza, hogy egyetlen szót is ejtenénk a sustorgásról, amit mindketten hallottunk, mintha azáltal, hogy nem vagyunk hajlandók elismerni a családunk balszerencsését, valótlanná tehetnénk azt.

Lydia társasági bemutatkozására – és az alkujára – két tavasszal ezelőtt került sor.

Abban a habos-babos, fehér ruhájában, az arcán zavart kifejezéssel tért haza, még aznap. Képtelen volt felidézni, mi is történt a trónteremben. Minden bizonnyal feladta az em-

léket azért cserébe, amit a királynő ajándékozott neki, azonban hiába telt már el azóta két év, még mindig nem tudunk rájönni, mi is lehetett az az ajándék.

A szépsége maradt olyan, amelyen volt, és semmi tehetőségre vagy tudásra sem tett szert hirtelen – semmit sem tudott felmutatni, mindössze csak svájci sajtához hasonlóan lyukas emlékezetét és egy elbukott, lánykérés nélkül véget ért szezont.

Az, hogy nem talált párra, meg hogy az alkuját titok övezte, kínos volt, sötét foltként mocskolta a családunk hírnevét. Anyám az elmúlt két év nagyját azzal töltötte, hogy egyre csak azt szajkózta, hogy én vagyok a Benton család egyetlen reménye, bár halovány esélyeim, hogy kérőre leljek, mind füstbe mentek, amikor kirobbant a Lydia eltűnése miatti botrány.

Annak a híre, hogy Lydiának nyoma veszett, már azelőtt elérte a londoni társaság márványcsarnokait, hogy teljesen felkelt volna a nap. A környék összes címmel bíró hölgye már aznap reggel ott tolongott az ajtónkban, a kezükben süteménnyel teli kosarak, arcukon aggódalmas tekintet. Vérszagra gyűl az éji vad.

Aztán ugyanezek a hölgyek úgy adogatták körbe Lydia szégyenteljes visszatérének hírét, mint *petit fourral** teli tányéért egy teapartin. A társasági státuszban az az igazán szórakoztató, ha az ember nézheti, ahogy valaki elveszíti azt.

Belépve a házunk előcsarnokába nem állom meg, hogy ne idézzem fel az éjjelt, amikor Lydia visszatért. Néha szinte

*„Kis kemence”, franciából. A kenyérsütő kemence maradék hőjét kihasználva elkészített aprósüteményeket jelentette eredetileg, gyakorlatilag társasági desszert vagy előétel, édes vagy sós falat – a szerk.

már úgy érzem, mintha igazán sohasem hagytam volna magam mögött azt a pillanatot.

A felügyelő hozta haza a csupa mocskok Lydiát. Arcán undok vicsorral, a könyökénél fogva lökte be az ajtón a nővéremet.

– Azt hittem, ez egy tisztos család.

Már a lépcső tetején álltam, amikor Mrs. Tuttle ordítva riasztotta az egész házat, hogy Lydia hazatért.

Mama sírva rohant ki a szobájából a köntösébe bújva, apám pedig még azelőtt elkapta őt, hogy a térde összebecsaklott volna a lépcsőn.

Én mellettük elsietve rohantam le a testvéremhez. Az én szeretett nővéremhez, ahhoz, aki miatt sírtam, akit féltettem, akiért kiszöktem a házból, hogy megkeressem.

Két kezem közé fogtam az arcát, mire éreztem, hogy milyen hideg és nedves, mintha reggeli harmat borította volna.

Lydia csak állt ott, némán és mozdulatlanul meredve előre, mintha ott sem lett volna, mintha egy szellem lett volna.

Aztán a karjaim közé rogyott.

Papa és Mrs. Tuttle vitték fel őt a szobájába, azonban én voltam az, aki megfürdette őt, aki tiszta hálóruhát adott rá, aki ágyba dugta.

Én voltam az, aki elsőként észrevettem, hogy a talpa véres, mintha már rég elveszítette volna a cipőjét.

És az is én voltam, akinek a visszatérte utáni első szava szólt.

Eszméletét el-elveszítve, sápatag ajakkal egy drága pillanatra egyszer csak hirtelen magához tért. A tekintete találkozott az enyémmel, mintha végre visszatért volna a testébe.

– Nem érte meg – szólt reszelős hangon.

– Mi nem érte meg? – kérdeztem erre suttogva.

Az ágya melletti gyertya fénye megvillant.

– Az alku. – Elkerekedett szemmel, némán könyörgött nekem, hogy hallgassam meg. – *Nem érte meg.*

Három napig aludt, miközben ott virrasztottam az ágya mellett – a visszatértét övező megkönnyebbülés és az állapota kiváltotta rémület összekeveredve valami olyan érzelmet hozott létre, amelyet még mindig nem tudok megnevezni.

Amikor hosszú álma után felébredt, remény bimbózott bennem, hogy talán most majd a régi önmaga lesz, hogy majd lesz valami hihető magyarázata az eltűnésére. Azonban mindössze csak valami végtelenül gyenge mesével állt elő arról, hogy megszökött a szeretőjével, valami munkásosztálybeli nyomdással. Azt mondta, megszervezték, hogy titkon összeházasodnak, azonban rájuk támadtak az úton, a vőlegényét pedig megölték. Lydia egyedül maradt, azt sem tudva, hol van, mígnem végül valahogy visszatalált London külvárosába.

Félresöpörtem izzadt homlokához tapadt frufruját.

– Miért hazudsz? – Mi nem hazudtunk. Egymásnak nem.

Lydia csak vakon meredt a falra, mire valami meghalt bennem.

Mama és papa komoran elhíresztelte Lydia magyarázatát a városban. Senki sem hitte el, és nem is volt éppenséggel elfogadható történet, de akkor is kevésbé ízléstelen, mint a *semmi*.

Azonban a londoni pletykafészek dúskáltak az időben, és nem kellett sokáig várni, hogy kiderítsék, soha, semmi-

lyen házassági okirat sem lett kitöltve Lydia Benton nevében Gretna Greenben.*

A Paktum Parádéra csakis az illem miatt hívtak meg, miután az apám márki ranggal bírt. És bár az anyám továbbra is bőszen tagadta az elszomorító valóságot, én nagyon is tisztában voltam vele, hogy egyetlen meghívásra sem számíthatok az egész további szezonban. A debütálásom alig veszi kezdetét, amikor már véget is ér majd.

Felsietek a lépcsőn, hogy átöltözzek a vacsorához, azonban a nővérem ajtajához érve habozva megállok. Mostanra már tudom, hogy nem sok értelme, de akkor is képtelen vagyok megálljt parancsolni magamnak, ahogy elfordítom az ajtógombot, és belépek a szobába.

Lydia az ideje nagyját a sötét szobájába zárva tölti – „lábadozik”, azt mondják. Csak pazarolja itt az idejét, miközben majszolja a csengőszóra a szobájába vitt, ezüsttálcán felszolgált, feldarabolt gyümölcsöket. Úgy falja az egész narancsokat, a kockára vágott, melegházban növesztett ananászt és görögdinnyét, mintha éhezne, és semmi más sem lenne képes eltélni őt.

Hallottam, ahogy a házvezetőnőnk, Mrs. Tuttle arról panaszkodott a szakácsnak, Mr. Froburgnek, hogy a szüleiink úgy elkényeztetnek minket, hogy attól eltunyulunk. Még csak ahhoz sem volt erőm, hogy megharagudjak rá a pletykálgodás miatt. Igaza volt. Valóban túlságosan tunya, túlságosan lágy voltam. Egészen a nővérem eltűnésének pillanatáig komolyan hittem abban, hogy a világ egy kedves hely, ami jó dolgokat kíván nekem.

*Az első kisváros a skót-angol határ skót oldalán, híres esküvői desztináció; többek között azért is, mert egy 1754-es törvény kimondta, hogy 21 éves koruk alatt az angol és walesi alattvalók csak a szüleiik beleegyezésével házasodhattak. E törvény ugyanakkor nem volt hatályos Gretna Greenben – a szerk.

Lydia szobájának függönyei össze vannak húzva, a nővérem pedig alig több egy huplinál az ágyon, szőke haja szinte ki se látszik a paplan alól.

Leülök az ágya szélére, és a hátára helyezem a kezemet.

– Lydia, holnap lesz a Paktum Parádé. – Nem fordul meg, hogy rám nézzen, de látom abból, ahogy a válla emelkedik és süllyed, hogy ébren van.

Vesz egy mély lélegzetet.

– Tényleg?

– Megcsinálnád majd úgy a hajamat, ahogy régen szoktad? Emlékszel, hogy anya nyakláncát használtuk, hogy...

Végre felém fordul és a szavamba vág.

– Attól félek, nem emlékeznék rá, hogyan kell. Úgy lesz a legjobb, ha Mrs. Tuttle-t kéred meg rá. – Végighúzza kezét viharfelhőszerű arcán. Nem tudom, hogy éppen az imént fejezte-e be a sírást, vagy most készül arra, hogy belekezdjen, de a szeme ki van vörösödve. – Majd csukd be magad után az ajtót, kérlek.

Otthagynom őt a sötétben.

Nem tudom, miért adok neki újra és újra esélyt arra, hogy összetörje a szívemet.

Megfosztott annak az lehetőségétől, hogy férjet találjak magamnak. Egyetlen igazi státusszal bíró család sem hagyná, hogy a fia olyan mélyre süllyedjen, hogy elvegyen egy Benton lányt. Hozományom se nagyon van, és immár a becsületemtől is megfosztottak.

Az az igazság, hogy a világon mindenkinél jobban gyűlölöm Lydiát. A harag perzselő és ádáz sebeket ejt a mellkasom falán, mire úgy kell ellenállnom a kísértésnek, hogy felrántsam az ajtót, és addig rázzam a nővéremet, amíg nem szolgál valami magyarázattal.

Azonban mire elérek a saját szobáig, már hiányzik is. Egyszerűen hiányzik.

A világon mindenkinél jobban szeretem Lydiát.

Könnyebb szeretni őt, amikor nincs ott előttem. Annyival jobban kedvelem őt, amikor nincs a közelemben!

Az apám közvetlen vacsora után lefekszik aludni, mivel képtelen elviselni a lábam ideges dobogását és anyám erőltetett vidámságát.

Mamával kettesben ülünk a szalonban. Odakinn, a Belgrave Square-en, sötétség és csend honol, idebenn viszont jól ismert hangok kórusa szól: az állóóra kattogása, a tűz ropogása és anyám tollának sohasem szűnő karistolása.

Már jóval a születésem előtt is csinálta ezt – minden egyes gondolatát, ami csak felmerült aznap az elméjében, lejegyzí egy naplóba. Megannyi kötet hever össze-vissza a házban, könyvespolcokra gyömöszölve és ingatag kupacokba rendezve a kopottas fotelek mellett.

Engem éppen a saját levelezésem foglal le – tartozom egy levéllel Ethelnek. Immár a nyolcvanas évei közepén járva nemigazán hagyja el bradfordi otthonát, de évek óta levelezek vele a tündéreket érintő, közös érdeklődésünk nyomán. Tizenkettő voltam, amikor Lydia és Greer közölte velem, hogy csak a kisbabák mániája a varázslat, és hogy csakis az alacsony osztálybeliek istenítik a királynőt, úgy-hogy többé nem akarnak a Másokról beszélgetni velem.

Igazuk volt, legalábbis részben. Csakis a messze, a Londont övező megyéken túl élő közemberek viseltek hamis hegyes fület, hogy így ünnepeljék a Királynő Napját, annak a napnak az évfordulóját, amikor Mor királynő megérkezett Angliába. Ők voltak azok, akik kitették a királynő arcképét a régi kápolnában, és akik emlékműveket emeltek a nevében. Igencsak méltóságon aluli volt egy olyan rangos lány számára, mint én, hogy érdekesnek találja a tündéreket.

A londoni nemesség szereti azt hinni, hogy közel egyenrangúak vagyunk a királynővel, bár persze nem vagyunk

azok. Úgy hiszem, azért engedi nekünk megtartani az egykoron emberek által uralt Anglia szokásait, mint például az elsőbálozók bemutatását, hogy valamiképp azt az illúziót teremtsék számunkra, mintha még lenne némi hatalmunk. Az, hogy a mi halhatatlan királynőnk engedi, hogy az angol nemesség továbbra is megtartsa a maga kis rituáléit, olyan, mint amikor egy engedékeny szülő valami játékot ad bömbőlő gyermeke kezébe.

Efféle gondolatokról írok Ethelnek. Amikor Lydia és Greer kitalálták engem, nem maradt más számomra, mint a papa távoli nagynénje szomszédjának írt, titkos leveleim. Többé már nem írunk egymásnak olyan gyakran, de szeretem tudni, hogy Ethel jól van. Ő az egyetlen, akinek beszámoltam abbéli elméletemről, miszerint Lydia áteshetett egy tündérajtón. Tudtam, hogy ő az egyetlen személy a világon, aki nem nevetne ki ezért.

– Szerinted a többi lány mit fog kérni az idén? – kérdezi mama könnyedén, mintha éppen csak most jutott volna eszébe a dolog, pedig már egy órája idegesen pislantgat felém a lapja fölött. – Itóék lányának olyan szép arca van, és több pénze, mint amivel tudná, mit is kezdjen. Talán azt kéri majd, hogy jobban tudjon zongorázni. Nem igazán sikerült lenyűgöznie a közönséget a tavalyi nyári napfordulós koncerten.

– Hmm. – Semmitmondón bólintok egyet, miközben tovább kortyolgatom a teámat.

– Greer minden bizonnyal azt kéri majd, hogy kicsit magasabb lehessen, és az sosem kerül sokba. Ismered Gloucester hercegnéjét? Abban az évben került bemutatásra, amikor én is. Három hüvelyket kért, mindet a lábába. Ráment mind a két nagylábujja, de szerzett vele magának egy herceget, nem igaz?

Anyám végighúzza hüvelykujját a bal kezének tömpe kisujján, ami a második ízületnél hirtelen véget ér. Feladta azt a jobb memóriáért. Rettenetesen tartott tőle, hogy szezonjának báli forgatagában majd képtelen lesz megjegyezni a számtalan nevet és arcot, aztán meg elhíresül majd róla, hogy bárdolatlan. Most mindenre emlékszik. Apám azt mondja, amiatt szeretett bele, ahogy mama képes volt felidézni a múltbéli beszélgetéseik apró részleteit. Ettől úgy érezte, megérti őt.

Anyám mindenkire emlékszik a szezonjából, képes lenne leírni az arcukat, felsorolni, milyen címmel bírnak, és azt, hol van a birtokuk – mint valami enciklopédia. Csakhogy ezek az emberek többé már nem állnak vele szóba. Úgy megfélekeztek róla, ahogy anyám sosem lenne képes megfélekezni róluk. Ezért is írja a naplóját. Reméli, azzal, hogy mindent kiönt túlságosan teli elméjéből a lapokra, valamelyest békére lel majd. Nem vagyok meggyőződve róla, hogy ez segít.

Ismét kortyol egy aprót a portóiból, és csettint a nyelvvel. Nem tetszik az, ahogy vizslat engem. Néha attól tartok, hogy egyenest át fog látni rajtam, mintha üvegből lennék, és majd rálel mindenre, amit csak rejtegetek előle. Ez a baj azzal, ha az embernek olyan anyja van, aki abszolúte mindenre emlékszik: közel lehetetlen hazudni neki.

– És tudod, édesanyádként úgy gondolom, tökéletes vagy, de eldöntöttem már, hogy milyen alkut fogsz kötni?

Folyton ezt a táncot járjuk. Olyan alaposan megtanultam a lépéseit, mint a quadrille-ét etikettórán, gondosan kerülgetve, hogy Lydiáról, a férje hiányáról, és arról az alkuról beszéljek, amire nem emlékszik.

Nekem sosem lett volna szabad ebbe a helyzetbe kerülnöm. Ennek mindig is Lydia feladatának kellett volna lennie. Apám gyakran viccelődött arról, hogy mi vagyunk az örököse és a tartalék. Lydia volt a Benton család nagy re-

ménysége. Mindenki megingathatatlanul hitt benne, hogy előnyös házasságot fog kötni. Nekem mindössze annyi volt a feladatom, hogy ne legyek az útjában, és ne szakítsam el a ruhámat, amikor lenyúzom a térdemet.

– Még nem. – Nagy drámain ásítok egyet, felkészülve arra, hogy álmoságra hivatkozva visszavonuljak a szobámba.

Azonban mama csak tovább mered rám.

– Szerintem jól tennéd, ha selymesebb haját, vagy valami kedves tehetséget kérnél, mondjuk, hogy jól menjen az akvarellfestés vagy a csellójáték.

– Hmm, talán.

Ez a kis színjátékunk úgy elszomorít, hogy kénytelen vagyok sűrűn pislogva visszatartani a hirtelen rám törő könnyeket. Minden biztonnal ő is éppen olyan jól tudja, mint én, hogy még az sem segítene házassági ajánlathoz a szezonban, ha én lennék a világ legnagyobb szerűbb akvarellfestője.

– Gondolkozz el rajta, rendben? Nincsen sok időd, és nincs rosszabb egy meggondolatlan döntésnél.

Felállok a selyempamlagról és átvágok a szobán, hogy nyomjak egy csókot a feje búbjára.

– Hát persze, mama.

– Kedvesem? – szól. Megállok az ajtóban. – A családnak nem engedhet meg magának egy újabb ballépést. Ha... – Nagyt nyel. – Hacsak nem változik valami, egy éven belül el fogjuk veszíteni a házat.

Mozdulatlanná dermedek. Tudtam, hogy rossz az anyagi helyzetünk, de azt nem is sejtettem, hogy ennyire kétségbeejtővé vált.

Egészen addig nem engedek utat a könnyeknek, amíg fel nem érek a szobámba. A kandalló rácsa mögött zsarátnok ragyog, hosszú, sötét árnyakat vetve a szobára.

A Paktum Parádé meghívójára pillantok, amely az éjjeli-szekrényemen hever. Arany betűi csak úgy táncolnak a tűz fényében a vastag, vörösbejtojtás-kék papíron.

Még egyszer utoljára leírom azokat a szavakat, amiket a királynőnek készülök mondani, biztosítva, hogy tökéletesen emlékezzek rájuk, majd a tűzbe hajítom a papírt.

Bár egész éjjel nyugtalanul alszom, madárcsicsergésre ébredek. Az oldalamba fordulva kipillantok a London felett húzódó tavaszi, mosottkék égre. Él bennem valami érzés, a bokám ízületében rejtőzve, ami azt súgja, hogy az életem ma megváltozik.

Lydia szavai ott visszhangoznak a fejemben. *Nem érte meg. Az alku nem érte meg.*

Én nem a nővérem vagyok.

Gondom lesz rá, hogy az én alkum megérje.

Ha az ember egy tündérrel tervez alkut kötni, készen kell rá állnia, hogy megfizesse az árát. Viszont legalább egy jó dolog van ebben az egész helyzetben: nekem nincs mit veszítenem.